

In de schijnwerper...

Achter veel voorstellingen en concerten gaat een persoonlijk verhaal schuil.

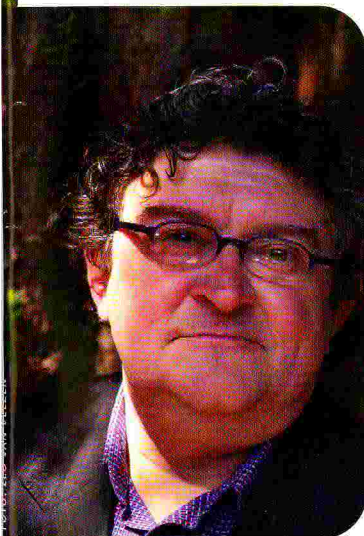
LIEFHEBBER legt de motivatie bloot van de makers.

In 'Een blauwe vrijdag' (vrijdag 13 februari) maakt de Italiaanse multi-instrumentalist, componist en performer Beppe Costa de balans op van zijn twintigjarig verblijf in ons land. Nederland gezien van binnenuit, door iemand die er nog altijd van buitenaf naar kijkt.

Beppe Costa:

“Mijn muzikale stijl heeft grote invloeden ondergaan sinds ik hier ben”

“Het is allereerst een muzikale voorstelling,” vertelt Beppe Costa. Omringd door talloze instrumenten vormt hij straks in 'Een blauwe vrijdag' een veelzijdig

dig eenmansorkest. “Ik wilde al lang een solovoortelling maken over mijn keuze om ergens anders te gaan wonen dan waar ik geboren ben. Een combinatie van muziek, persoonlijke herinneringen, anekdotes en emoties. Daarbij leg ik mijn eigen ervaring naast die van Edmondo de Amicis, een Italiaanse schrijver die eind negentiende een reis door Nederland maakte.”

Costa kwam in de jaren tachtig naar ons land. “Ik had een band en maakte hier een tournee. Onderweg kwam ik iemand tegen die vroeg of ik zin had om een jaar bij zijn theatergezelschap te komen spelen. Uit nieuwsgierigheid heb ik ja gezegd. Maar het was nooit mijn bedoeling om te blijven.” De Amicis bezocht in 1873/'74 Nederland. “Hij kwam het land binnen op een stoomboot vanuit Antwerpen. In zijn boek beschrijft hij heel mooi de rustige, serene tocht over de Zeeuwse wateren. Een heel verschil met mijn eigen aankomst. Ik kwam met vijf Italianen en hun instrumenten, qua logistiek een complete ramp. We arriveerden op Schiphol, heel hectisch.”

Kermis

Nederland was een bijzondere ervaring voor Beppe Costa. “Het eerste gevoel dat ik me herinner van twintig jaar geleden is dat alles min of meer nieuw was. Ik ging weer fietsen bijvoorbeeld, iets wat ik sinds mijn kindertijd niet meer had gedaan. En voor het eerst ging ik op mijn eentje wonen. Alles was een ontdekking.”

Net als Costa bekeek De Amicis ons land met een nieuwsgierige en onbevangen blik. “Hij is over het algemeen heel enthousiast over de Nederlanders en vond ze veel erudierter en intelligenter dan de Italianen. Alleen als hij een kermis bezoekt in Alkmaar schrikt hij, dan ziet hij die gewoonlijk rustige en nette Nederlanders veranderen in beesten. Ze worden losbandig en gaan drinken en schreeuwen, de uitspattingen van de Italiaanse carnavalsnachten zijn er niets bij.”

De Amicis trekt regelmatig vergelijkingen met Italië. Hij prijst het onderwijs in Nederland, waardoor de mensen verschillende talen spreken. Costa's ervaring komt er mee overeen: “Nederland heeft een open venster naar de wereld, ook wat de muziek betreft. Mijn muzikale stijl heeft grote invloeden ondergaan sinds ik hier ben. Alles wat ik hoor filter ik door mijn eigen gevoel. Dat zal ook in mijn voorstelling te horen zijn, waarin elementen zijn verwerkt die refereren aan de zogeheten wereldmuziek.”

Kazerne

De Amicis bezocht ook Leeuwarden. Tijdens een stadswandeling kijkt hij vooral uit naar de meisjes, omdat Friezen de naam hebben de mooiste vrouwen van Nederland te zijn. Hij heeft geluk: koning Willem III is jarig en heel Leeuwarden loopt uit. Maar wat een teleurstelling: de vrouwen dragen een kap met gouden of zilveren oorijzers waardoor het grootste sieraad van hun schoonheid, de blonde haren, verloren gaat. De Amicis vergelijkt de hoofddeksels met helmen en schrijft: “Leeuwarden leek wel een enorme kazerne.” Costa: “Leeuwarden is een van de laatste plaatsen die hij bezoekt. Nederland bestaat voor hem vooral uit de provincies aan zee. Hij bezoekt Zeeland, enkele grote steden in Noord- en Zuid-Holland en reist dan rond in Friesland en Groningen. Het binnenland slaat hij over. Ik deel dat gevoel. Ook voor mij is Nederland allereerst verbonden met de zee, mijn lievelingsplekken liggen in Zeeland, het noorden en op de waddeneilanden. Met de rest heb ik niet zoveel.”